

NYIRÁN Ferenc

Kentaur, a tanácstalan

„... a szenvedés jobbá teszi az embert...”
(Raduan Nassar)

Világtalan bolyongása során ismeretlen erő óvta lépteit, holott nem vágyott a gondviselés ölelő karjára, sem ritka zuhanásai alá az istenek terítette puha pázsit selymére, a régi időkre vágyott, amikor úgy néztek rá a világban, hogy attól sajnálni kezdte önmagát, mielőtt kivonult volna magányos remetebarlangjába, ahol favágással, faragással, élelemgyűjtéssel töltötte napjait, szemlélődve a természetben, s nem kalandozott a múlt maszatos emlékeiben, de most jobb lett volna az is, ha nem kísérti tétova lépteit az ördög pénztárosának hiúz tekintete, üres szemgödrei mögött a koponyája hátsó falára égve mindörökre, ha nem űznék álmaiban is a felbérelt íjászok, csak hirtelen halált óhajtott immár, de tudta, sarkában járnak mind, a múlt és a jelen árnyai, észlelte az íjak húrjának ritka pendüléseit, s várta a nyílvevesszők becsapódását, ám csak a levegőben suhanó pálcák hangját hallotta arca mellett, miközben egy démoni alak csörgette fémperselyét valahol a háta mögött, ez is az ördögi terv része volt, kínjainak hosszúra nyújtása, mígnem egy hajnalon megérezte, hogy körbevették, oly közel, hogy lélegzetük az arcába csapott, végre, sóhajtotta, s pár pillanattal később eszmélt rá, hogy váratlanul elhallgatott a fémpersely csörömpölése...

Kentaur, az elmenő

„Ahová könnye hullott, nem nőtt többé fűszál.”
(John Updike: A kentaur)

az ördögi terv dugába dőlt, de nem rajta
múlt az események váratlan fordulatokkal
dúsított sora, az igazat megvallva maga
sem tudta, miért alakult úgy, hogy szinte
egy csapásra megváltozott minden, megváltódott
ő is, eltűntek a néma íjászok, megszűnt az
ördög pénztárosának perselycsörgetése,
eltűnt a tó, el a fáktól rejtett barlangja, a
sziklák szabdalta hegyorom, ahonnan oly
sok éven át csattogott le patáival a kék
tóhoz, eltűntek a színek, előbb a kék és
a zöld, majd fokozatosan a többi is, bár
neki egy ideje mindegy volt, úgysem látott,
eltűnt egész addigi élete, múltja és jelene, csak
valami fényes boldogság ömlött el rajta,
s üres szemgödreiből édes könny patakozott,
mert rájött, hogy végre meghalt.